

гословъ: да растнатъ нивитѣ, да изкласятъ и плодъ обилень да дадатъ, че вече жътва наближава. Ще запретнатъ тогава бѣли ржави жътвари и жътварки, ще екне полето отъ пѣсни. . . Хе-е, веднажъ ли е било! Помнете ми думата, момчета: нѣма похубаво мѣсто на земята отъ нашенско, оросено съ потъта на вашитѣ бащи и майки.

Дѣдо Боню повдига ржка надъ рошави вежди, поглежда надолу къмъ върбалака, после бавно измъква кавала изъ пояса си. Надува веднажъ дваждъ и ето, провлачни тжжни звуци затрептяватъ, стопяватъ се сякашъ въ моранята. Свйри дѣдо Боню, а воловарчетата лежатъ неподвижно около него, гледатъ го съ овлажнѣли очи и сѣщатъ, какъ познатата пѣсень на кавала изтихомъ имъ пошепва, че нѣма, наистина, по-хубаво мѣсто на земята отъ нашенско. . .

Д. М. Люляковъ.

